

KIVENJUURET 48

- Kun salaisuudet paljastuvat vuosien jälkeen
- Petri Sariola – Sini Sjöblom
- Stenrotheille omistettua musiikkia

Kivenjuuret 48 | Toukokuu 2022

Julkaisija | Stenroth sukuseura ry

Päätoimittaja | Heikki Poroila heikki.poroila@gmail.com

Taitto | Heikki Poroila

Painopaikka | Printek, Keuruu

ISSN | 2670-3610 (painettu) 2670-3629 (verkkójulkaisu)

Verkkosivut | www.stenrothsukuseura.fi

Kansikuva | Petra Kullberg (kuva © Heikki Poroila)

Kivenjuuret 48 sisältö

3 Juhani Murto | *Puheenjohtajan keväinen tervehdys*

4 Heikki Poroila | *Virkaa 2022 toimittavan aatoksia*

5 Petra Kullberg | *Kun salaisuudet paljastuvat vuosien jälkeen*

8 Petteri Sariola | *Petteri Sariola – Yhden miehen yhtye*

10 Jukka Paatero | *Soturi kolmen kuninkaan palveluksessa*

13 Sini Sjöblom | *Tangon taituri*

15 Juha Pisto | *Stenroth-Entratan vaiheita*

16 Riku Niemi | *Vänrikki Stenrothin marssi*

18 Timo Siukonen | *Stenrothien sukujuuria Turun tuomiokirkossa*

20 Heikki Poroila | *Kansalliskirjaston digipalvelu – sukututkijan aarreaitta*

21 Heikki Poroila | *Kirjapoimintoja*

23 *Stenrothien suvussa tapahtunutta*

Kuva | Matti Oksanen

Keväinen tervehdys

KEVÄT on uuden elämän alkua ja moni asia lähtee edistymään, kun pääsemme talvihorroksesta eroon. Monella on suunnitelmia lomavietosta tai tulevasta sukuseuran vuosikokouksen ohjelmasta. Samaan aikaan ollaan vapautumassa näistä kaksi vuotta kestäneistä koronaepidemian rajoituksista.

Tähän kevään sukuseuran lehteen olemme saaneet mielenkiintoisia kirjoituksia sukuseuran jäseniltä. Kiitos niistä!

Itse olen saanut toisenlaisen työn valmiiksi. Noin 1,5 vuoden aherrus museoajoneuvon kunnostamiseksi on saatu päätökseen ja laite on hyväksytty tieliikennekäyttöön. Tämä on ajoneuvokulttuuri- ja historiatyötä. Valmis museoajoneuvo on kulttuuri- ja perinnetekosanan varsinaisessa merkityksessä ajoneuvojen puolelta. Entisöintityössä sai perehtyä ajoneuvojen historiaan. Esimerkiksi moottoripyörän ensirekisteröinnin osalta löytyi vielä

elossa oleva henkilö, vaikkakin jo hoitokodissa eikä enää pysty puhumaan. Jopa moottoripyörän ensimmäinen omistajayritys on edelleen olemassa, vaikka eri nimellä. Tässä voi jo onnitella itseä, tarina ei ole vain asiakirjadokumentteja tapahtuneesta. Asianosaiset muistivat tapahtumat 1960-luvulta, kun moottoripyörä vaihdettiin Morris Miniin avioliiton seurauksena Heinolassa.

Ajoneuvo- ja henkilöhistoriaa voi tutkia yhtä aikaa ja erikseen. Kiinnostuksen kohteet vaihtelevat ja siinä saa ”lihaa luiden ympärille”, kun kohtaa oikeita ihmisiä, jotka liittyvät tutkimuskohteeseen. Asiakirjadokumentaatio heittää eloon eri lailla, kun löytää ihmiset, tapahtumapaikat ja niitä yhdistävät tekijät.

Stenroth sukuseurassa tuetaan henkilöhistorian tutkimista ja yritetään jäljittää ja selvittää sukuhaarojemme edesottamuksia ja elämän tapahtumia. Tietysti myös nykyiset tapahtumat otetaan huomioon sukuseuran toiminnassa.

Itse otin omaan sukulaiseen yhteyttä hiljattain ja ajattelin kysyä, miten hänellä menee ulkomailla asuessaan. Tätä kirjoitettaessa vielä odottelen Kanadasta tulevaa sukukerrontaa ja kuvausta siellä elämisestä. Aikaisemmin lähitimme äänikirjeitä C-kasetilla 1980-luvulla, mutta nyt kaikilla on älypuhelimet ja sähköpostit käytössä.

Elämän tekee mielenkiintoiseksi, kun avaa uusia ovia ja on kiinnostunut elämästä.

Toivotan Stenroth sukuseuran jäsenille ja muille seuran toiminnasta kiinnostuneille hyvää kesää ja iloista mieltä.

Juhani Murto (N 4436)
puheenjohtaja

Virkaa 2022 toimittavan mietteitä

KUN SUOSTUIN mukaan Stenroth sukuseuran hallitukseen, en rehellisesti puhuen arvanut kaikkea siitä seurannutta puuhaa ja vastuuta. Taloudenhoitajan rooli on minulle monista järjestöistä tuttu, joten se ei tuottanut ongelmia. Mutta en kuvitellut löytäväni itseäni lopulta myös Kivenjuuria päätoimittamassa. Olen kyllä tehnyt järjestölehtiä ennenkin, mutta onneksi pesti on vain vuoden mittainen.

Hannu Sariola on nimittäin luvannut palata tehtävään vuoden 2023 alusta (hän toimi päätoimittajana jo 2002-2005). Tässä yhteydessä haluan seuran jäsenistön puolesta lämpimästi kiittää **Kaarina Wilskmania**, joka hoiti päätoimittajan vastuullista tehtävää melkein vuosikymmenen numerosta 30 numeroon 47.

Jo kolmatta vuottaan aloittava hallitus on pyrkinyt uudistamaan joitakin seuran toimintoja, kun koronaepidemian ansiosta on ollut poikkeuksellinen hiljaista ja tapahtumia vähän. Säännöt on onnistuneesti modernisoitu ja tule-

vana syksynä valitaan seuralle ensimmäisen kerran samassa kokouksessa puheenjohtaja ja kalenterivuoden toimeensa oleva hallitus. Täytyy vain toivoa, että voimme tuon kokouksen järjestää perinteiseen tapaan toisemme nähden ja tavaten.

Toinen hallituksen iso hanke on ollut kulujen minimoiminen tilanteessa, jossa sukuseura on taloudellisesti joutunut elämään kädestä suuhun. Jäsenmaksujen karhuamista on tehostettu ja jatkossa painetun lehden voi saada vain jäsenmaksun ajoissa maksamalla. Tätä hallitus pitää oikeudenmukaisena, koska paperilehti on tapahtumien ohessa merkittävin seuran kuluja synnyttävä palvelu jäsenille. Olemme myös hyväksyneet sen, että sukuseura olkoon jatkossa vaikka aiempaa pienempi, kunhan jäsenmaksurästiläisyys saadaan kuriin. Tuloja on muualta niin vähän, ettei niiden varaan voi toimintaa suunnitella.

Olemme myös havahtuneet siihen, että aikoinaan innolla tarjottu ainajäsenyys kertamaksulla oli ja on seuran talouden kannalta huono ratkaisu. Hallitus tulee harkitsemaan kampanjaa, jolla pyritään houkuttelemaan ainajäseniä takaisin vuotuisjäseniksi. Sääntöjen tasolla tämä muutos on jo toteutettu, mutta vanhojen ainajäsenten oikeuksia kunnioittaen.

Seura ja seuran lehti ovat aktiivijäsentensä näköisiä. Henkilökohtaisesti toivon, että Stenroth sukuseura jatkaa toimintaansa aatteellisesti ja uskonnollisesti sitoutumattomana, kaikkien suvun jäsenet tasaveroisesti hyväksyvinä ja heitä arvostavana yhteisönä. Haluan, että lehti heijastaa laajan suvun henkistä rikkautta, monipuolista osaamista ja erilaisuuksien kirjoa. Jos se samalla tuottaa lukijoille viihtyisiä ja kiinnostavia hetkiä, tärkeimmässä on onnistuttu.

Heikki Poron

Kun salaisuudet paljastuvat vuosien jälkeen

Teksti & kuva | Petra Kullberg (S 1521)

ERÄÄNÄ ALKUKEVÄISENÄ päivänä viime vuonna se pyörähti käyntiin, aikamoinen rulla, jota ei voinut enää pysäyttää. Mieheni Kaisu tuumaili, että haluaisi tietää lisää suvustaan, lähinnä tutkia oliko hänellä todellakin niitä liiviläisiä juuria, joista hänen äitinsä oli eläessään puhunut. Hän päätti pistää DNA-tutkimuksen tilaukseen ja minä sitten inspiroiduin pyytämään testiä myös itselleni. Yksi sisaristani oli jo vuosia aiemmin tehnyt sellaisen ja esitellyt tuloksiaan, mutta ajattelin, että siipan kanssa olisi mukava vertailla niitä karttoja koronakevään ratoksi. Kesäkuussa ne tulokset sitten saapuivat ja niitä oli ihan kiva selaillla ja ihmetellä yhdessä. miehelle selvisi, että hän on 30 % baltti ja itselläni oli aikamoinen sekoitus kaikenlaista. Sisarenikin kanssa näitä

tuloksia vertailtiin ja todettiin, että minun kartassa oli eroavaisuuksia hänen karttaansa, mutta hän selitti siihen olevan joku ihan järkeenkäypä syy, jonka kyllä olen jo unohtanut.

Tässä vaiheessa kaikki olikin vielä ihan loogisen tuntuista, enkä tiennyt mikä kuhina oli jo käynnissä toisaalla, minun MyHeritage-sivullani tämä ei vielä näkynyt. Varmaankin siellä jo näkyi serkkuni tytär, mutta enhän toki niin kaukaiseen sukulaiseen heti kiinnittänyt huomiota, henkilöitähän siellä listattiin aikamoinen määrä. Tämä uuden sukuni serkkutyttö toisaalla oli kuitenkin se, joka heti ymmärsi, mistä on kyse, hän kun sattuu olemaan varsin perehtynyt aiheeseen ja saanut monet omista sukulaisistaan testauttamaan itsensä!

Viikkoa myöhemmin hän oli yhdistänyt MyHeritagen tulokset FamilyTreeDNAn

tuloksiin, ja sähköpostini ilmoittaa: Petra Aminoff, sinulle on uusia DNA-tuloksia. Minulle kerrotaan n. 60-vuotiaasta miehestä, jonka kanssa minulla on 30 % yhteistä DNA:ta, mikä viittaisi siihen, että olemme sisarpuolia. Tämä henkilö on rekisteröitynyt palveluun vain nimikirjaimillaan K.B., mutta häneen voi palvelun kautta ottaa yhteyttä. En aikaile, viesti lähtee heti.

Huvittavinta ja myöskin hävettävintä tilanteessa on se, että tietenkin oletin, että isäni **Carl Aminoff** olisi saattanut saada lapsen jonkun muunkin kuin äitini **Inger Aminoffin** (s. Kullberg) kanssa. Olen syntynyt 1964 ja minulla on kolme siskoa, jotka ovat syntyneet 1948, 1951 ja 1954. Perheemme asui isäni työn takia Kotkassa vuosina 1956–1968, mistä sitten päättelin, että velipuoleni saattaisi vaikkapa löytyä Kotkasta. Kirjoitin K. B.:lle ja kerroin perheemme kuvioista ja isästäni, ja oletin tekeväni suurta palvelusta hänelle. Pari viestiä vaihdettuamme, jolloin ehdin jo tajuta kommunikoivani järkevän ja fiksun miehen kanssa, K. B. joutui sitten täryttämään minulle aika pysäyttävät sanat. Hän pahoitteli tilannetta ja sanoi ymmärtävänsä, jos en halua jatkaa keskustelua, mutta tilanne oli hänen tietojensa mukaan nyt se, että hänellä ja minulla on yhteinen isä, **Jaakko Borg**. Aikamoinen myllerrys käynnistyi sisälläni.

Tämä kuperkeikka tapahtui päivässä ja voin kertoa, ettei seuraavana yönä uni tullut silmään. Päivän aikana olin tietysti puhunut myös siskoni kanssa ja olimme yhdessä mietineet tätä ilmeistä velipuoltamme. Siinä kohdalla olinkin salaa toivonut että hän olisi vain minun, ja ajatellut miesparkaa, jolle tupsahdaisi 4 siskoa. Näin ei nyt onneksi hänelle käynyt ja minä sain jäädä mielessäni hänen kanssaan kahden. Silloin en tiennyt, että itseleni loppujen lopuksi löytyisi kolme sisarpuolta. Suurin kiinnostus kohdistui toki alussa biologiseen isääni. Google tarjosi tietoja ja kuvia ja pystyin heti aloittamaan prosessin asian sisäistämiseksi. Tavallaan kiitin onneani siitä, ettei Calle-isäni lapsuudessani ollut minulle niin läheinen. Aika pian ymmärsin myös, ettei minulta mitään oteta pois, vaan saisin vain lisää, sekä selityksen moneen asiaan.

Ensimmäiset treffini K.B.:n kanssa olivat ikimuistoiset. Mukaan saatiin myös, ikään kuin tueksi, serkkumme Kati, jolla on terapeutialan koulutusta. Tapasimme Tammisaaren kesäkahvilassa omenapuiden katveessa ja valitsimme nurkkapöydän, jossa kyynelleet saivat valua herättämättä suurempaa huomiota. Lopuksi otettiin valokuvia, eikä kuvissa lähi-sukulaisuus jäänyt epäselväksi!

ÄITIÄNI INKKUA oli kova ikävä varsinkin ensimmäisinä viikkoina, kun olisin halunnut esittää hänelle muutamia kiperiä kysymyksiä. Hän kertoi minulle aina, että olen juhannusvahinko, mutta ei enempää. Kesäni meni vastauksia etsien, tietysti minua kiinnostasi kovasti tietää, tiesikö Calle, tiesikö Jaakko? He kun ovat kaikki jo kuolleet. Sisariltani tivasin tietoja, he eivät loppujen lopuksi olleet yllättyneitä, enkä ollut minäkään. Vanhempieni avioliitto oli ollut huonossa jamassa jo pitkään ja olimme tietoisia heidän varsin moderneista parinvaihtokokeiluistaan 1970-luvulla.

Olinkin muutama päivä ennen kesän DNA-tulosten saapumista piknikillä opiskelukaverien kanssa ja heitin vitsin siitä, miten eräs perhetuttu, venäläissukuinen säveltäjä voisi-kin paljastua isäkseni. Tosin selitin samaan hengenvetoon, että olen varmasti Callen tytär, koska pidän kynää hieman oudosti samalla tavalla kuin hän ja olen myöskin sokerihiiri isäni tapaan. Näitä kahta asiaa olen aina todisteena pitänyt ja näin jälkikäteen mietin, olenko sittenkin siis jollain tasolla jotain aavistanut? Välini Calleen olivat aina etäiset, ja hän jätti perheemme kun olin 11-vuotias, muutti ulkomaille töihin. Näin häntä sen jälkeen hyvin harvoin. Callen viimeinen naisystävä oli kuitenkin vielä hengissä, ihana sveitsitär Marianne, jonka kanssa isäni sai viettää hienon loppuelämän.

Yhtäkkiä tajusin, että jos Calle tiesi, Marianne on ainoa, jolle hän olisi voinut salaisuuden kertoa, ja niin siinä kävi, että Marianne joutui minulle asian paljastamaan. Calle tiesi, oli alusta asti aavistanut ja lopulta saanut Inkun siskolta vahvistuksen suoraan kysymykseen. (äitikin oli joutunut yhdelle ihmiselle salaisuutensa paljastamaan) Tämän tiedon kanssa Calle sitten hävisi meidän elämästämme

eikä puhunut äidilleni enää koskaan. Perhetämme kohtasi katastrofi, koska äitini yritti tämän jälkeen itsemurhaa ja oli lähellä onnistua siinä.

Onnekseni olen jo 57-vuotias kun joudun näitä asioita käsittelemään. Olen jo aiemmin ollut myöskin terapiassa ja siellä käynyt läpi tuota aika traumaattista äidin itsemurhayritystä ja sen jälkeistä nuoruuttani asuessani kahdestaan enemmän tai vähemmän masentuneen äitini kanssa. Äidilläni oli myös fyysisiä oireita, pahoja särkyjä, enkä voi nyt olla ajattelematta, miten paljon siihen vaikutti salaisuus, jota hän kanto mukanaan. Minäkin olen tahtomattani joutunut olemaan salaisuus. Tämä kaikki on järkyttävää, mutta olen niin onnellinen siitä, että salailu on ohi, ja olen luvanut ettei ainakaan minulla ole ainuttakaan salaisuutta enää ikinä. Kovasti mietityttää, miksi minulle ei kerrottu?

INKKU KUOLI 1997 ja silloin biologinen isäni oli vielä hengissä ja minut tuntien äiti ei voinut kertoa, olisinhan marssinut suoraan Jaakko-paran luokse. Calle sen sijaan kuoli vasta 2015. En voi kuin kunnioittaa heidän päätöstään olla hiljaa ja kiittää onneani siitä, että Marianne vielä saattoi vastata kysymyksiini. Hirveintä olisi ollut jäädä epätietoisuuteen. Biologisen isäni kohdalla asiaa tuskin voidaan lopullisesti varmistaa, mutta vaikuttaa vahvasti siltä, ettei hän tiennyt. Taidan olla kovin lyhyen ja intohimoisen suhteen tulos!

Minulle tuli hyvin pian tarve ottaa äitini tyttönimi Kullberg. Jos minulla on kaksi isää, en oikein voi kantaa kummankaan nimeä ja äitini sukuun olen aina tuntenut kuuluvani läheisemmin muutenkin. ("Hienosta" sukunimestä olen varmasti joskus hyötynyt mutta en ole siihen koskaan samaistunut.) Kullbergien puolella minulla on parikymmentä

serkkua, joista en onneksi ole joutunut luopumaan, Aminoffien puolella on vain kaksi, joista tunnen vain toista hieman, ja nyt olen saanut kymmenisen uutta serkkua, jotka ovat ottaneet minut riemuiten sukuunsa. He ovat auttaneet minua ymmärtämään, missä juureni ovat ja olen saanut tutustua heihin omaan tahtiini. Puolisisarusten kanssa etenemme pikkuhiljaa.

Kuva | Heikki Poroila

Tunnen suurta läheisyyttä biologiseen isääni Jaakkoon. Valitsin saman muusikon ammatin kuin hän ja ymmärrän, että olisin saanut kiittää häntä musikaalisuudestani. Tunnistan myös kuvista hänet isäkseni ja vaikka olisin kovasti halunnut hänet tavata, olen kiitollinen näistä tiedoista ja tunteista mitä minulla tänään on. Tarinan opetus olkoon minun mielestäni se, etteivät salaisuudet ole hyväksi ja suosittelen DNA-testejä lämpimästi ainakin aikuiseen ikään ehtineille tai sitten isyystestejä ihan heti alkuunsa.

Petteri Sariola – Yhden miehen yhtye

Teksti | Petteri Sariola (H 832) ja Heikki Poroila (S 1528)

Kuvat | AJ Savolainen

Tulet vahvasta muusikkosuvusta. Onko sinulla ollut elämässä todellisia vaihtoehtoja muusikon uralle, vai onko tulevaisuus ollut vääjäämätön?

Olen muusikko viidennessä polvessa ja suvusi on tosiaan paljon muusikoita ja musiikin harrastajia. Äitini on musiikin professori **Eeva-Leena Pokela** ja isäni sellonsoiton tohtori **Raimo Sariola**. Musiikkia ei koskaan tuutettu meille lapsille, mutta siitä tuli luonteva osa olemista ja elämää jo varhaisessa vaiheessa. Lapsena olin äitini mukana paljon lastenkonserteissa ja isäni vei minua kitaratunneille. Teini-iässä vanhempien eron jälkeen musiikista tuli henkireikä ja oma maailmansa, jonka avulla oli mahdollista selvitä vaikeimmista ajoista. Taiteesta puhuttaessa unohdetaan usein sen kansanterveydellinen vaikutus, musiikki on osa jokaisen yksilön hyvinvointia.

Edustat kitaristina Suomessa lukumäärältään pientä fingerstyle-porukkaa. Onko sinulla ollut kotimaisia esikuvia tai edes kirittäjiä?

Olen pyrkinyt aina kuuntelemaan musiikkia laidasta laitaan, ja matkan varrella olen oppinut, että jokainen musiikkityyli voi palvella jotain tiettyä tunnetilaa. En yleensä kuuntele esimerkiksi rankempaa nopeatempoista metallia tai oopperaa, mutta yllätyksekseni olen innostunut ihan valtavasti inhoikeistakin, kun tilanne ja konteksti on ollut oikea. Omassa tekemisessäni kaikuu mielestäni paljon 1970- ja 1990-luvun rock, eteläamerikkalaiset kitarasäveltäjät, **Michael Hedges** ja jopa dub-reggae. Haen myös inspiraatiota kuvataiteilijoiden, kuten **Hokusain** ja **René Magritten** töistä. Jos pitäisi laittaa oma toimintani pähkinänkuoreen niin sanoisin, että kyse on akustisesta progressiivisesta pop/rockista.

Sinulla on muusikkona monia rooleja, joita ainakin levytysten perusteella pidät kaikkia yllä eli soitat, laulat ja sävellät/sanoitat. Osaatko laittaa näitä tärkeys- tai mieltymysjärjestykseen?

Pidän kaikkia saman arvoisina, ne ovat kaikki tarpeellisia itseilmaisun muotoja. Ne tapahtuvat luonnostaan. On tärkeää kuunnella omaa intuitiota ja niitä ääniä, mitä on luomassa. Tarvitaan myös päättäväisyyttä ja uskallusta, koska luominen synnyttää myös aina automaattisena sivutuotteena kritiikkiä. Tämän tiedostaminen ja sen jättäminen omaan arvoonsa luo mahdollisuuden kappaleelle ja sen tarinalle kasvaa täyteen mittaan.

Miten olet selvinnyt koronarajoitusten tuivertamisessa keikkatilanteessa? Pystyykö edes kaltaisesi monitoimija pärjäämään, kun keikkoja ei ole saanut järjestää?

2020 oli erittäin vaikea ja stressaava ajanjakso, mutta 2021 oli jo paljon helpompi vuosi. Töiden menetys ja sitä seurannut tapahtuma-alan ankea kohtelu sekä kuukausia kestänyt epävarmuus oli henkisesti hyvin raskasta. Koitin pitää pääni kylmänä ja kirjoitin korona-aikana kymmeniä apurahahakemuksia. Suureksi onneksi se kantoi myös tulosta. Valmistelen paraikaa apurahojen turvin seuraavia levytyksiä ja olen pystynyt jatkamaan ammattiani keikkojen menetyksistä huolimatta. Minulla on kuitenkin valtava määrä kollegoita, jotka eivät olleet yhtä onnekkaita. Monet ovat joutuneet vaihtamaan alaa kokonaan ja myymään omaisuuttaan. Suomen taide ja tapahtuma-alan kenttä otti kovan iskun ja siitä palautuminen tulee kestämään monia vuosia.

Olet tehnyt omia albumeja suhteellisen harvakseltaan (*Silence* 2007, *Phases* 2009, *Through the eyes of others* 2013 ja *Resolution* 2017), alkaa olla jo viisi vuotta viimeisestä. Onko tahti enemmän sinun vai olosuhteitten määräämä?

Sooloalbumeiden tekeminen vie huomattavan määrän aikaa ja vaivaa. Viime julkaisusta on aikaa monestakin syystä. Perheen perustaminen, oman asunnon remontit ja uuden Mimix

studion rakentaminen Espoossa veljeni Jyrin ja yhteistyökumppaneittemme kanssa ovat vaatineet keskittymistäni. Tämän ohella olen kylläkin valmistellut live-levyn ja paljon uutta materiaalia, mutta en ole kiirehtinyt julkaisujen kanssa, koska pandemia ja tapahtuma-alan rajoitusten vaikutukset ovat vielä läsnä. Uuden julkaisun kanssa on kannattavaa keikkailla, mutta kun ei ole mahdollista keikkailla kunnolla, minun ei ole järkevää laittaa levyjä vielä ulos. Olen myös vähentänyt kiirettä ja kierroksia arjessani, koska pystyn silloin olemaan parempi ja läsnäoleva vanhempi 3-vuotiaalle tyttärelle.

Oletko tällä hetkellä mieluummin sooloartisti Petteri Sariola vai esimerkiksi bändin Dead Sirius 3000:n jäsen?

Sekä että, pidän yhteistyöstä eri ihmisten kanssa ja lähen helposti mukaan kiinnostaviin projekteihin. Siitä saa inspiraatiota ja oppia omaankin tekemiseen.

Miten suhtautuisit, jos Stenroth sukuseura pyytäisi sinua pienelle akustiselle keikalle seuran tilaisuuteen?

Minun piti tulla soittamaan 2020 sukuseuran juhliin, mutta koronan takia en päässyt. Ehkä joku toinen kerta onnistuu!

Juhana III

Sigismund III Vasa

Kaarle IX

Soturi kolmen kuninkaan palveluksessa

Östersundomin kartanon vaiheita – Ruotsin vallan aikaa 1500–1600

Teksti | Jukka Paatero (H 1616)

Kuvat | Wikimedia

ÖSTERSUNDOM mainitaan ensimmäisen kerran virallisissa asiakirjoissa jo vuonna 1347 ja vanhin tunnettu maakirja Sipoossa on vuodelta 1543. Kylän maat olivat jakautuneet itsenäisille talonpojille, jotka viljelivät ruista ja ohraa, kasvattivat humalaa ja kalastivat rannikkovesissä. Kylässä oli tuolloin 15 tilaa, jotka sijaitsivat Östersundomin kartanon länsi- ja itäpuolella.

Ruotsin ja Venäjän välinen kiista rajoista johti 1500-luvun loppupuolella sotaan maiden välillä, ns. Pitkään vihaan. Sotatilaa kesti 25 vuotta ja venäläiset tataarit riehuiivat laajoilla alueilla Oulusta Etelä-Suomeen. Nämä hävitykset koettelivat myös Östersundomia ja useat tilat autioituivat ja joutuivat kruunun omistukseen.

Ruotsin kuninkaan Kustaa Vaasan ajoista oli kruunu jakanut ansioituneille alamaisilleen läänityksiä korvaukseksi hallitsijalle suoritetuista palveluksista. Tällainen läänitys annettiin vuonna 1602 ”aatelisin etuoikeuksin” ratsumestari Märten Claesson Hästesko af Målagårdille, palkkioksi hänen urheudestaan ns. Puolan sodassa Liivinmaalla. Läänitys käsitti

kruunulle joutuneita autiotiloja Östersundomissa sekä Husön tilan.

Varsinaisesti Östersundomin kartanon vaiheisiin Märten Claesson Hästesko af Målagårdilla tai hänen perillisillään ei ollut suurta vaikutusta, mutta ensimmäisen omistajan tarina kolmen kuninkaan palveluksessa oli vaiherikas ja kertoo aikakauden miesten elämästä.

ÖSTERSUNDOMIN kartanon ensimmäinen omistaja oli siis **Märten Claesson** (1555–1605), mutta millainen oli hänen elämäntarinsansa? Historiankirjoissa hän on vain nimi, joten pyrin seuraavassa kertomaan hieman enemmän.

Märten Claesson syntyi vuonna 1555 Kourlan kartanossa Vihdissä. Hänen isänsä oli **Claes Lindvedsson**, Vihdin nimismies. Märtenin isoisä oli Siuntion kruununvouti **Lindved Claesson Sabelfana d.ä.**, joka tunnettiin myös tittelillä ”rehti mies” ja hänen isoäitinsä oli **Anna Skoo** (kenkä).

Mielenkiintoinen oli äidinkin, Anna Henriksdotterin suku. Se oli vanha siuntiolainen aatelissuku, jolla oli hevosenkenkä vaakunasaan kenttämarsalkka **Jacob Henriksson**

Hästeskon mukaan. Hän oli kuningas Erik XIV:n luottomies ja toimi mm. Viipurin linnan päällikkönä (1559–1565). Hän sai tuoloin, vuonna 1563, omistukseensa Karjalan kannaksen Muolaan pitäjältä Målan kuninkaankartanon.

1. Äidin Hästesko-suvun vaakuna
2. Märten Claesson Hästesko af Målagårdin vaakuna

Märten Claesson avioitui **Bengta Märten-dotter Creutzin** kanssa. Creutzit olivat vanhaa suomalaista aatelissukua, kotipaikkanaan Sarvilahden kartano Pernajassa itäisellä Uudellamaalla.

KUSTAA VAASAN kuoltua vuonna 1560 nousi valtaistuimelle kuninkaan vanhin poika **Erik XIV**, mutta hän sai hallita vain 8 vuotta, kunnes hänen veljensä **Juhana III** (Kuningas 1, 1568–92) kaappasi vallan ylimystön avulla vuonna 1568. Juhana oli naimisissa Puolan kuninkaan sisaren **Katariina Jagellonian** kanssa. Heidän pojastaan Sigismundista tuli Juhanan kuoltua Ruotsin seuraava kuningas **Sigismund** (Kuningas 2, 1592–99) oli katolinen ja protestanttisuuteen kääntyneessä Ruotsissa tämä herätti vastustusta. Näin syntyi valkataistelu Sigismundin ja hänen setänsä **Kaarle-herttuan** (Kustaa Vaasan poika hänkin) välillä.

Suomessa oltiin marsalkka **Klaus Flemingin** johdolla Sigismundin kannattajia. Suomessa uskottiin, että Puolan ja Ruotsin liitto olisi vahva turva ”idän vaaraa”, Venäjää vastaan. Sotilasuran valinnut Märten Claessonkin oli Sigismundin miehiä. Hän oli palvellut kruunua jo Sigismundin isän Juhana III:n aikana. Vuonna 1594 hän sai Sigismundilta läänitykseksen Numlahden kartanon Nurmijärveltä. Märten osallistui myös marsalkka Klaus Flemingin määräämistä linnaleireistä johtu-

neen Nuijasodan taisteluihin (v. 1596–1597). Hänet määrättiin muun muassa vuonna 1597 satapäisen huoviratsumiesjoukon päällikkönä matkaamaan Viipurista Mikkelin Kenkäveeron talonpoikaisjoukkoja kukistamaan.

KAARLE-HERTTUA löi Sigismundin joukot Etelä-Ruotsissa Stångebron taistelussa 1598 ja seuraavana vuonna 1599 hän voitti myös Sigismundin suomalaiset kannattajat Marttilan taistelussa. Seuranneissa kustotoimenpiteissä mestattiin Suomessa viitisenkymmentä aatelista (mm. kolme Klaus Flemingin poikaa) ja useita muita tuomittiin vankeuteen. Märten Claesson selvisi tästä tukalasta tilanteesta oletettavasti sukutaustansa ansiosta, vai katsoiko Kaarle-herttua hänen olevan hyvänä sotilaana tarpeellisempi elävänä? Olosuhteiden pakosta Märten Claesson vaihtoi puolta ja sai Kaarle-herttualta suojelukirjeen vuonna 1599, eli heti taisteluiden tauottua.

SOTIMINEN Sigismundin ja Kaarlen välillä jatkui taisteluilla Viron ja Liivinmaan omistuksesta. Baltiaan vei siis myös Märten Claessonin urapolku. Historialliset asiakirjat kertovat, että 13.1.1601 Turusta laivattiin sotaretkelle mm. kaksi ratsuväen lippuetta, kussakin 300 ratsukkoa, johtajinaan veljekset Märten ja Lindved Claesson.

17.6.1601 käytiin ruotsalaisten ja puolaisten välillä Kokenhusenin taistelu. Veljekset osoittivat taistelun aikana erityistä urheutta johtaessaan ratsuosastonsa vihollisen ratsuväkeä vastaan varsinaisen osastonjohtajan jouduttua vangiksi.

Veljekset aateloitiin vuosi tästä, 12.7.1602, ja vaakunaansa he ottivat äitinsä suvun hevosenkengän. Aatelisnimekseen he ottivat Hästesko af Målagård, äidin serkun kenttämarsalkka Jacob Hästeskon säterin Muolaan Målagårdin mukaan. Samalla Märten Claesson sai Kaarle-herttuan vahvistuksen Sigismundin säterikirjeeseen koskien Numlahden kartanoa.

Sotatila jatkui ja ratsumestari Hästesko af Målagårdin sotilasura eteni nimityksellä Narvan linnan päälliköksi vuonna 1603. Narvaan tuli kesällä 1605 viestejä, että venäläiset toimittivat Viron Tartossa olevalle puolalaiselle varusväelle sotatarpeita Peipsijärven yli.

Mårten Claesson lähti ottamaan asiasta selvää. Hän vei Vasknarvasta Narvajokea pitkin Peipsille vain viisi lotjaa, useampia matalassa vedessä kulkevia ei ollut saatavilla. Tiedustelujoukkue nousi Emajokea pitkin noin kahdenkymmenen kilometrin päähän Tartosta. Seuraavana aamuna kun lotjia siirrettiin lähemmäs Peipsijärveä, vastaan tuli puolaisten 16 venäläisiltä saamaa lotjaa. Syntyi kahakka ja joukkueenjohtaja ratsumestari Mårten Claesson sai kuolettavan osuman vihollisen luodista. Puolalaiset vetäytyivät taistelupaikalta ja tiedustelijat palasivat Narvaan. Mårten Claesson oli kuollessaan 50-vuotias. Kaarle-herttua (Kaarle IX) nyt jo kruunattuna Ruotsin kuninkaana (Kuningas 3, 1599–1611), määräsi, että ratsumestari Mårten Claesson Hästesko af Målagård haudattaisiin Narvaan.

MÅRTEN CLAESSION sai läänityksensä Östersundomista vuosien 1602–1603 vaihteessa ja kun hän sai surmansa jo 1605, hän ehti omistaa maatilan vain kaksi ja puoli vuotta, palvelen kuningastaan sen ajan Virossa. Hän ei siis ehtinyt mainittavasti vaikuttaa läänityksensä asioihin. Arvattavasti hänellä oli tilanhoitaja eli lampuoti hoitamassa viljelyksiä ja keräämässä veroja. Mårten Claessonin leski Bengta Mårtensdotter (Creutz) ei hänkään asunut Östersundomissa, vaan Numlahden kartanossa Nurmijärvellä.

Kesäkuussa vuonna 1607 Kaarle IX määräsi, että ”*kaikki se mitä Me olemme hänelle pysyväksi omaisuudeksi ja läänitykseksi antaneet, sen vuoksi, että hän oli hyvä Soturi ja on menettänyt henkensä Kruunun palveluksessa*”

siirtyy leskelle eli Mårten Claessonin leski sai pitää miehensä läänitykset, niin Östersundomin kuin Numlahden kartanot.

Bengta-lesken mentyä uusiin naimisiin baltialaisen aatelismiehen **Hans Loden** kanssa kuningas Kustaa II Adolf vahvisti vielä perintöoikeuden ”*koska Mårten Claessonilla on tytär, joka ei ole vielä täysi-ikäinen ja koska emme voi tietää millaisiin naimisiin hän tulevaisuudessa pääsee*” eli tyttärenkin perintöoikeudesta huolehdittiin kuninkaallisella määräyksellä.

Mårten Claessonin ja Bengta Mårtensdotterin tytär Anna Skoo (hän käytti isoisoäitinsä sukunimeä) oli naimisissa kaksi kertaa. Molemmat miehet olivat aatelisiä tilanomistajia ja Annaa pidettiin varakkaana naisena. Bengta oli 45-vuotias, kun Mårten sai surmansa ja Anna tytär 17 vuoden ikäinen. Leski ja tytär elivät vielä monta vuosikymmentä Mårten Claessonin kuoltua. Anna nukkui pois vuonna 1645 vuotta ennen äitiään, joka eli peräti 86-vuotiaaksi.

Östersundomin kartanon seuraavat omistajat 1600-luvulla olivat baltiansaksalaisia aatelisiä.

Lähteet

Sjöholm, Odin (2006) *Ortnamn i Sibbo, Östersundom och Gumböle*

Koko viisiosainen sarja

<https://indd.adobe.com/view/621a3972-5b9a-46df-adb3-374e2d5c54cb>

Mårten Claesson (Hästesko af Målagård) is your 10th great uncle.

Kuvassa näkyy kirjoittaja Jukka Paateron sukuketju Mårten Claessoniin asti modernin englanninkielisen sukututkimusohjelman tulkitsemana.

Tangon taituri

Teksti | Sini Sjöblom (N 322)

Kuvat | Mikko Karsisto

VOITIN TANKOTANSSIN maailmanmestaruuden parasarjassa Italian Bolognassa järjestetyissä tankotanssin MM-kilpailuissa 4.-5.12.2021. Tankotanssi on lajina monipuolinen, sillä se sisältää elementtejä tanssista, akrobatiaista ja sirkuksesta. Kyseessä on melko tuore kilpaurheilulaji, vaikka tangoillahan toki on tempuilty ja tanssittu jo pitkään. Esimerkiksi sirkuksessa nähtävä kiinalainen tolppa on ollut vaikuttajana myös tankotanssiin.

Nykymuodossaan tankotanssi kilpalajina muodostuu tempuista kahdella noin neljä metriä korkealla yleensä kromipintaisella tangolla sekä tanssista ja liikehännästä lavalla tankojen ympärillä. Kilpailuissa tangoilla on tehtävä temppuja ja liikuttava kaikissa eri tasoissa, eli tangon alaosassa, keskiosassa sekä korkealla tangon yläosassa. Myös lavaa tankojen ympärillä on käytettävä kattavasti, eli tanssitaiteita myös ilman tankoa on eduksi. Kaksi tankoa lavalla ovat myös erilaiset keskenään, toinen on nk. staattinen tanko, joka ei liiku tai pyöri, vaan tanssijan on itse pyörittävä ja liikuttava tangon ympärillä. Toinen

tanko on nk. spinnitanko. Se pyörii akselinsa ympäri ja siinä tanssija voi tehdä staattisempia liikkeitä, kun liikettä tulee jo siitä, että tanko pyörii. Tanko ei tosin pyöri itsestään vaan siihen on itse otettava vauhtia. Vauhdin ottaminenkin on taitolaji, sillä liian suuret vauhdit vaikeuttavat huomattavasti kiipeämistä ja temppuja, kun vauhti heittää tanssijaa pois tangosta, mutta liian hitaat vauhdit saattavat saada tangon pysähtymään ennen aikaan.

Vuosi 2021 oli ensimmäinen vuoteni kilpailijana tankotanssissa. Olen harrastanut lajia noin kuusi vuotta, joista kilpailuihin olen valmistautunut vuoden 2020 syksystä saakka. Lapsena harrastin paljon erilaisia liikuntalajeja ja kilpailinkin hieman esimerkiksi yleisurheilussa ja hiihdossa, mutta ennen tankotanssin aloittamista hoidin kuntoani pääasiassa kuntosalilla. Tankotanssin pariin päädyin, kun halusin löytää itselleni kivan liikuntaharrastuksen, jolla kunto pysyy yllä, mutta joka ei tunnu ”pakkopullalta”. Tankotanssi täytti nämä odotuksen, sillä kunto nousi huomattavasti, kun tangon kanssa yritti erilaisia temppuja, eikä tankotanssitunnille lähteminen ole koskaan tuntunut ikävältä vaan sinne lähtee aina innolla. Toiveena on, ettei kilpaura vielä ole ohi ja seuraava suurempi tavoite olisi päästä kilpailemaan vuoden 2023 MM-kilpailuissa, jotka järjestetään Jyväskylässä.

KILPAILEN PARASARJASSA näkövamman vuoksi. Sairastan verkkokalvonrappeumaa (*Retinitis pigmentosa*), jonka seurauksena verkkokalvoni lakkaa pikku hiljaa toimimasta ja samalla myös näkö heikkenee ajan myötä. Kyseessä on perinnöllinen sairaus, mutta olen lähisuvussani ainoa, jolla tätä on todettu ja geenitestienkin perusteella kohdallani on todennäköisesti sattunut geenimutaatio, sillä olen saanut virheellisen resessiivisen geenin vain toiselta vanhemmistani, mutta sattuman kautta geenin vastinpari on myös viallinen, minkä vuoksi tauti on puhjennut.

Tällä hetkellä minut luokitellaan jo vaikeasti näkövammaiseksi. Minulla on sokeita kohtia näkökentässäni, vaikka näen edelleen laajalle, mutta keskeisen tarkannäön osalta minulla on haasteita enkä esimerkiksi kykene lukemaan normaalia tekstiä ja ihmisten kasvoja on hankala tunnistaa. Olen myös hämärä-

sokea, minkä vuoksi pimeällä kuljen valkoisen kepin kanssa.

Sairauteni luokitellaan harvinaissairauksiksi, sillä meitä ei Suomessakaan ole montaa tuhatta, jolla on perinnöllinen verkkokalvonrappeuma. Tätä sairautta aiheuttavat monet eri geenivirheet, joten siitä on myös eri versioita ja jokaisella, vaikka geenivirhekin olisi sama, tauti etenee hyvin yksilöllisesti, joten minikäänlaista ennustetta esimerkiksi lääkäreiltä ei tahdo saada taudin etenemisestä.

Meillä Suomessa on kuitenkin oma potilasyhdistys **Retina ry**, joka ajaa asiaamme. Tällä hetkellä toimin toista vuotta Retina ry:n puheenjohtajana. Yhdistyksen hallitukseen lähdin reilut kolme vuotta sitten, sillä halusin päästä ”omieni joukkoon” ja saada vertaistukea. Etenevän sairauden kanssa vertaistuki on erittäin tärkeää, sillä vain toiset, joilla on sama sairaus voivat todella ymmärtää, mitä se tarkoittaa päivittäisessä elämässä. Myös muiden vinkit ja niksit päivittäisiin ongelmiin ovat osoittautuneet erittäin arvokkaiksi. Kehitys lääketieteessä on ottanut harppauksia eteenpäin ja vaikka vielä sairauteen ei ole saatavissa hoitoa, geenihoidot ja kantasolutkimukset viittaavat siihen, että hoitomahdollisuuksia saattaa tulevaisuudessa olla tarjolla.

LIIKUNNAN JA URHEILUN kannalta näkövammani aiheuttaa tällä hetkellä haasteita erityisesti syvyyksinäön hahmottamisessa ja myös siinä, että asioiden havaitseminen vie aikaa. Tankotanssin kannalta minulle ovat erityisen haastavia hyppy tangolle tai tangolta alas ja tanssiessa yleensä pyörähdykset ovat haastavia, kun katsetta on vaikea kohdistaa yhteen pisteeseen. Tanssiessa olenkin usein omassa kuplassani, mikä esimerkiksi kilpaillessa voi olla hyväkin asia, kun voin itse yrittää katsoa tuomareita lavalta tiukasti, mutta heidän tiukat katseensa jäävät minulta näkemättä.

Koronapandemialla on ollut vaikutusta myös minun elämäni. Suurin muutos on ollut siirtyminen etätyöskentelyyn, mikä minulle on ollut ihan tervetullutta, sillä aamuiset haasteet työmatkojen kanssa ovat jääneet pois ja aikaa säästyy muuhun. Myös liikunnan kannalta haasteita ovat aiheuttaneet monet liikuntatilojen sulut. Yksi suuri vaikuttava tekijä on

kuitenkin ollut sosiaalisten kontaktien katoaminen erityisesti tärkeän vertaistuen osalta. Monet vammaiset, kuten näkövammaisat, ovat alttiimpia syrjäytymiseen, kun jo ovesta ulos astuminen aiheuttaa usein monenlaisia haasteita ja tunteita.

STENROTH SUKUSEURAN toiminta ei ole minulle henkilökohtaisten kokemusten kautta kovin tuttua. Vuonna 2008 olin mukana Piekämäellä, kun sukuseura kokoontui vuosikokouksen ja sukukokouksen merkeissä. Sekä äitini Liisa että siskoni Mimmi ovat olleet sukuseuran hallituksessa, joten tätä kautta minulla on luonnollisesti tullut myös käsitys sukuseurasta ja sen toiminnasta.

Liikunta on minulle tärkeä asia muiden terveellisten elämäntapojen kanssa. Vaikka tällä hetkellä olenkin kilpaurheilussa mukana – mikä ei välttämättä aina ole terveellisin tapa liikkua ja elää – koen, että jokaiselle olisi eduksi löytää tapa liikkua, joka sopii itselle. En usko siihen, että jokaisen on tehtävä suuri elämäntaparemontti tai että liikunta on aloitettava menemällä kuntosalille. Uskon, että kokeilemalla erilaisia asioita, jotta löytää itselleen sen oikean tavan liikkua, niin että siitä aidosti nauttii, on avain onneen ja tuo aivan eri tavalla hyötyjä kuin itsensä pakottaminen esimerkiksi lenkille, jos se ei ole lainkaan oma juttu. Itse olen tämän onnen löytänyt tankotanssista.

STENROTH - ENTRATA

Sävelletty Stenroth sukuseuran sukujuhlille Nivalaan 2004

Juha Pisto 2004

A **Andante festoso** ♩ = 86

Trumpet 1 in B $\flat$

Trumpet 2 in B $\flat$

A **Andante festoso** ♩ = 86

Timpani (Eb / B $\flat$)

Copyright © Juha Pisto 2004

Stenroth Entrata

Teksti ja nuottikuva | Juha Pisto

Kuva | Ville Vimpari

STENROTH ENTRATA on fanfaari kahdelle trumpetille ja patarummuille. Entrata tai intrada tarkoittaa suomeksi sisääntuloa, juhlaavaa marssin omaista avausosaa. Tässä teoksessa on kehysmuoto eli nopeahko alkuosa, hitaampi ja laulavampi, jopa koraalimainen keskiosa, jonka jälkeen vielä nopeahko, alkupuolta muistuttava rytmikäs loppuosa. Kokonaiskesto on noin 1'40 min.

Sävellyksen syntyjuuret johtavat vuoteen 2004 Oulun Kaukovainiolle, Eeva ja Ville Palolan kotiin ja Eevan laittaman runsasantimisen kahvipöydän äärelle. Elettiin talvisydäntä ja Ville oli osaltaan järjestelemässä Stenrothien sukujuhlia Nivalaan. Hänellä oli ilmeisesti ollut jo jonkin aikaa ajatuksena kysyä minulta mahdollisuutta säveltää tuleville sukujuhlille fanfaari ja tuossa hetkessä hän sitten lausui ajatuksensa julki. Minusta tuntui mielenkiintoiselta ajatukselta säveltää musiikkia suureen, yhteisölliseen sukujuhlaan. Olin tuolloin juuri saanut päätökseen laajemman sävellystyön ja ajattelin myös, että irtiotto tuosta projektista sujuisi lyhyen fanfaarin avulla hyvin.

Tutustuin Villen opastamana Stenroth sukuseuraan mm. lukemalla ja selailemalla Kivenjuuret-lehtiä ja juhlaakirjoja. Vähitellen löysin jonkinlaista henkistä tarttumapintaa aiheeseen ja ryhdyin työhön. Sävellysprosessista en sinällään muista kovinkaan paljon, mutta luulen sen edenneen suhteellisen vaivattomasti ja nopeastikin. Instrumentaatio sävellykseen valikoitui Villen ehdotuksesta esityskoneiston, eli sukkokokoukseen saapuvien muusikoiden mukaan. Itselläni ei ollut mahdollisuutta olla kuulemassa sen paremmin teoksen harjoituksia kuin ensiesitystäkään. Kantaesityksessä soittivat Joel Sariola ja Janne Nietula trumpetia, sekä Riku Niemi patarumpuja. Kyseiset muusikot tuntien voin uskoa, että lopputulokseen olisi säveltäjäkin ollut sängen tyytyväinen.

Tätä kirjaillessani talvipäivä on jo hyvin kukon askelta pidempi ja kevät tekee kovasti tuloaan. Valo lisääntyy, muuttolinnut ovat alkaneet palata. Metsiköissä soi jo melkoinen sinfonia. Käydäänpä kuuntelemassa sitä!

© *Stenroth Entrata* on sävelletty sukuseuran kesäjuhille Nivalaan 2004. Sitä ei ole kustannettu, joten tekijänoikeus on kokonaan säveltäjällä. Nuotista on luovutettu sukuseuralle oma arkistokappale ei-kaukalliseen käyttöön. Sukuseura saa käyttää nuottia tai osia siitä esim. viestinnässään tai jäsentiedotteissaan. Sitä ei saa julkaista kokonaisuina tai myydä ilman säveltäjän lupaa. Käytännössä on aina hyvä olla yhteydessä tekijään, mikäli hänen teostaan aiotaan jollain tapaa julkaista tai tallentaa. Lupa yleensä kyllä myönnetään. Myös Teosto auttaa näissä asioissa ja sieltä saa tarvittaessa myös tekijöiden/oikeudenomistajien yhteystietoja.

Stenroth Entrata-nuottia saa vapaasti ostaa/tilata joko säveltäjältä itseltään tai Music Finlandin nuotistosta. Musiikin julkisista esityksistä tulee tehdä Teoston esitysilmoitus. Sen avulla Teosto valvoo jäsentensä tekemän musiikin käyttöä ja huolehtii korvausten tilittämisestä tekijöille. Esitysilmoituksista vastaa yleensä tapahtuman järjestäjä. ©

Vänrikki Stenrothin marssi

Teksti ja nuottikuva | Riku Niemi (H 924)

Kuva | Teemu Mattsson

TÄMÄ MARSSI syntyi vajaat kaksi vuosikymmentä sitten. **Ville Palola** otti minuun yhteyttä Nivalan sukukokouksen alla 2004 ja tiedusteli kiinnostustani kirjoittaa musiikkia sukujuhlaan. Kiinnostusta toki oli, aikaa heikommin. Mutta lupasin yrittää jotain.

Isäni Reijo Niemi oli virkeänä eläkeläisenä aloittanut historian harrastamisen rinnalla historian opinnot Turun yliopistossa ja tutki myös paljon Stenrothin sukua. Mieleeni nousivat tarinat vänrikki Stenrothista, joka oli nuorena miehenä aika harvojen joukossa selvinnyt hengissä Pultavan taistelusta. Olin pari vuotta aiemmin kirjoittanut **Mari Palon** ja Vantaan Viihdeorkesterin yhteisalbumille *Illan varjoon himmeään* (Finlandia Records

2003) fantasianomaisen vokaliisovituksen **Oskar Lindbergin** sävellyksestä *Gammal fäbodpsalm från Dalarna* (Vanha virsi Taalainmaalta). En tuolloin kertonut kenellekään sovituksen ohjelmallista luonnetta, mutta sellainen kyllä vahvasti oli. Näin mielessäni tuon Pultavan kaameuden ja kirjoitin jonkinlaisen lohtumusiikin jollekin, joka ei sieltä Pultavasta selvinnyt. Siinä sovituksessa oli mulla ihan sellaiset kuvalliset jaksot mielessäni.

Aika luontevasti syntyi nyt sukukokouksen allakin ajatus sellaisen juhlamusiikin tekemisestä, joka olisi jonkinlainen seremoniallinen fantasia. Käytännönläheiseen ajatteluun tykättyneenä varmistin sisareltani, pianisti **Ninni Niemeltä**, sellisti **Lea Pekkalalta** (silloinen

puolisoni), ja itseltäni hyväksynnän esittää syntyvä kappale Nivalan juhliissa. Sitten päätin kirjoittaa noin viisiminuuttisen marssifantasia sellolle, uruille ja marssirummulle. Esitimme kappaleen Nivalan sukkokokouksen pääjuhliissa kesällä 2004. Joitain vuosia myöhemmin esitimme sen pyynnöstä toisessakin suvun kesäkokouksessa, en kyllä enää muista, missä. Marssia saa kyllä esittää uudestaan, mikäli joku haluaa vaivan nähdä. Materiaalin saa minulta pyytämällä ja luvat Teostolta.

Sävellyksen jaksot ovat selkeät ja ytimekkäät. Alussa on pieni introitus. Sitten koraali, josta veistetään materiaali. Lyhyt ja liikkuva, toccatamainen "vauhdinotto" joka päättyy transitiioon ja ilmenee

marssirumpukadenssina. Ja lopuksi "riemukas" loppurummutus, jossa osaset muodostavat "enemmän kuin osiensa summan". Sellainen kai sopii aika kivasti juhlaan. Sukujuhlaankin. Koska kappaleen säveltäminen ei ollut minulle elinkeinoa, ja esittäjätkin tulivat ns. läheltä, en koskaan tehnyt kappaleesta sen kummoisempaa materiaalia. Partituurikaan ei ole erityisen viimeistelty. Sitä katselemalla saa silti ihan hyvän käsityksen kappaleesta, jos yhtään malttaa käyttää mielikuvitusta. Urkujen matalammat fundamentit (erityisesti kappaleen lopussa, missä matalan C:n pitäisi jyrätä...) eivät oikein välity ilman aitoa ääntä. Mutta omaa mieltä peliin vain!

Vänrikki Stenrothin marssi

Maestoso ♩ = 92

Riku Niemi (2004)

sello

urut

marssirumpu

rit.

mf

f

f

Copyright © Mariefors Publishing

Turun tuomiokirkko on kärsinyt ja selviytynyt vuodesta 1300 lähtien kymmenistä tulipaloista ja ryöstöretkistä. Aina se on rakennettu uudestaan entistä uljaampana.

Stenrothien sukujuuria Turun tuomiokirkossa

Teksti ja kuvat | Timo Siukonen (H 826)

YLE LÄHETTI aikanaan saksalaista tv-sarjaa *Jäljet päättyvät Berliiniin*. Antiikin sananparsi sanoo, että *Kaikki tiet vievät Roomaan*. Me stenrothilaiset voimme tuumailla, että *Sukujuuret johtavat Turun tuomiokirkkoon*.

Kaverini kysyi minulta pari vuotta sitten, tiedänkö mitään Turun tuomiokirkon lattian alle haudatuista suvuista. En todella tiennyt. Saatuani viime vuonna valmiiksi isän puoleisen, musiikki-Siukosia käsittelevän sukukirjan valmiiksi kävin Turussa poikani perhettä tapaamassa. Samalla poikkesin tuomiokirkkoon, ostin sieltä opaskirjan ja – olin myyty. Pintaraapaisun jälkeen tarkempi perehtyminen aiheeseen yllätti minut myönteisesti. Tuomiokirkossa lepää viitisenkymmentä esivanhempaani.

Tälle artikkelille valittu tila ei anna mahdollisuutta kertoa tutkimuksistani kaikkia yksityiskohtia, mutta toivottavasti sellainen onnistuu työn alla olevan tietokirjan avulla. Olen

saanut tekemiselleni Turun piispan **Mari Leppäsen** ja tuomiorovastin **Aulikki Mäki-sen** ”siunauksen”. Aika näyttää, voivatko haaveeni toteutua.

VAINAJIEN SAATTAMINEN haudan lepoon on ihmiskunnan ikaikainen tapa. Pääsääntöisesti seremonioihin on liittynyt edesmenneen elämänuran kunnioittaminen ja muistelu, yhteisen surun jakaminen ja lohdutusten sanojen ääneen lausuminen. Kulttuurien, uskontojen ja aikakausien jatkuva muutos on käytännössä vaikuttanut hautajaisten ohjelmaan käytännössä. Korona-aikana muodollisuudet on hoidettu pienessä piirissä, toisin kuin esimerkiksi katolisella ajalla Turussa, jossa kulkueet ja orkesterit toivat näyttävyyttä kaupungin elämään.

Tuomiokirkko vihittiin käyttöön kesällä 1300. Kristinusko oli sitä ennen juurruttanut vaikutusvaltaa Skandinaviassa kansainväl-

lusten ja viikinkiajan jälkeen reilut 300 vuotta. Ruotsin kuningaskunta ja katolinen kirkko sen kyljessä alkoivat hahmottua Sigtunan kaupungissa pyöreästi vuonna 1000 ja valloittamalla Suomenlahden itäpuolelle Ahvenanmaalle ja mantereelle. Ristiretkien mukana ruotsalaisten asema vakiintui.

”Suomi pakotettiin ottamaan vastaan kristinuskon noin Herran vuonna 1150, että se jätettyään pakanuuden kääntyisi elävän ja totisen Jumalan puoleen, tuntisi Pyhässä Hengessä, uskossa kunnioittaisi ja rukoillen palvoisi häntä ja hänen Poikaansa, meidän kaikkien Vapahtajaamme”, kirjoitti Turun piispa **Paavali Juusten** (1520–1575) teoksessaan *Suomen piispainkronikka*.

Kuningas **Kustaa Vaasan** (Gustav Vasa 1496–1560) aikana Ruotsi syrjäytti katoliset opit ja paavin ottaen tilalle luterilaisuuden. Kristillisen kirkon vaihtuminen toi muutoksia myös hautausten järjestämiseen. Kuningas määräsi silloisen kirkon omaisuuden valtiolle, alensi kirkon asemaa valtiossa ja ajoi papit köyhyyteen. Lutherin opin mukaan taidehistoriallisesti arvokkaat koristeet poistettiin. Sananjulistaminen perustui kansankieleen ja teemaan yksin uskosta, yksin armosta. Sen oppimiseen ei ulkopuolisia häiriötekijöitä tarvittu.

Seurakunnat joutuivat etsimään keinoja rahoittaa toimintaa. Yksi keino oli muuttaa kirkkojen lattianalaiset tilat maksullisiksi haudoiksi. Hinnat määräytyivät sijainnin mukaan. Mitä lähempänä pääalttaria tila löytyi, sitä kalliimmaksi se luokiteltiin. Syntyivät käsitteet muurihauta ja multahauta.

SELVITYSTENI PERUSTEELLA piispa Paavali Juusten on äitini stenrothilaisten juurien kautta esi-isäni kymmenen sukupolven takaa. Toinen Turun tuomiokirkkoon haudattu piispa **Isak Rothovius** (1572–1652) on esi-isäni 11. sukupolvessa.

Stenrothien kansainväliseen sukuuuhun mahtuu alkujaan saksalaisia, skotlantilaisia, hollantilaisia ja ruotsalaisia kauppiaita, sotapäälliköitä, virkamiehiä ja aatelissukuja. Siel-

lä vilahtelevat 1300–1700-luvuilta esimerkiksi sukunimet Tawast, Frille, Garp, Bidz, Boije af Gennäs, Ogilwie, Djäkn, Wittfooth, Bugenhagen, Gyllenbögel, Klöfverblad, Holmlender ja Knutsson. Oksistosta voi löytää myös kotimaisia rälssisukuja. Rälssi tarkoitti kuninkaan myöntämää verovapautta sovittuja taloudellisia velvoitteita kohtaan tai ansioituneiden virkatekojen seurauksena.

Turun tuomiokirkon haudat kertovat konkreettisesti suomalaisuuden historiaa. Kaupunki oli aikanaan Ruotsin tärkeimpiä Tukholman ja Upsalan ohella. Kauppayhteydet kulkivat meritse Keski-Eurooppaan, mikä merkitsi sivistyksen ja käsityöläistaitojen leviämistä kohti pohjoista. Turun tuomiokapituli ja katedraaliskoulu perustettiin 1276. Paikallisuus kansainvälistyi ja toi hyvinvointia.

Pohjanlahden takaisia alueita alettiin kutsua Tukholman kuninkaanlinnassa ensin monikossa ”itämaat”, kunnes Pähkinäsaaren rauhan (1323) jälkeen alue vakiintui Itämaaksi. Suomi määriteltiin virallisesti vasta 1577, kun Ruotsin kuningas **Juhana III** (Johan III, 1537–1592) otti arvonimekseen Suomen suuriruhtinas. Ratkaisu määräsi maan kenraalikuvernöörin alaiseen hallintoon. Ensimmäinen siinä tehtävässä oli **Klaus Fleming** (1595–1597).

Tuomiokirkon tunnetuin vainaja lienee ilman muuta Ruotsin kuningatar **Kaarina Maununtytär** (Karin Månsdotter, 1550–1612), joka oli kuningas **Eerik XIV:n** (Erik XIV, 1533–1577) puoliso. Hänen hautakamionsa on erotettu ilkeivallan estämiseksi rauta-aidalla kuten muutkin hautakappelit kirkon reunakäytävillä. Hautaukset kirkkoon lopetti vuonna 1784 hygieniasyistä kuningas **Kustaa III** (Gustav III, 1746–1792).

Tuomiokirkko toimii osana Turun arkkihiippakunnan sekä Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymän normaalia toimintaa messuineen, jumalanpalveluksineen, kirkollisine toimituksineen ja perhejuhlineen. Sinne on vapaa pääsy.

Kansalliskirjaston digipalvelu – sukututkijan aarreaitta

Teksti | Heikki Poroila (S 1528)

KIRKONKIRJOJEN ja muitten arkistolähteiden lisäksi myös lehdet sisältävät valtavasti sukututkijaa kiinnostavaa tietoa. Sata vuotta sitten sanomalehtien julkaisukynnys oli hiukan eri paikassa kuin nykyään. Kaupunkilehdet saattoivat tehdä uutisen vähänkin tunnetumpien henkilöiden ulkomaanmatkoista, paikallislehdet taas ilahduttivat lukijoita sekä luettelolla paikalliseen hotelliin majoittuneista että kyykäärmeen pistosta sairaalahoitoon joutuneen emännän nimellä. Intimiteettilainsäädäntöä nykymuodossaan ei tunnettu ja varsin ikävistä asioista kuten itsemurhista ja kiusallisista rikosepäilyistä kerrottiin herkästi nimen kera ja yksityiskohtaisesti.

Julkinen kirjastolaitos on tarjonnut mahdollisuuden lukea sanoma- ja aikakauslehtiä jo pitkään. Uusien lehtien lisäksi on perinteisesti tarjottu mahdollisuus kunkin ajan tekniikan mahdollistamalla tavalla tutkia myös vanhempia lehtiä. Sen ansiosta sekä ammattitutkijat että menneitä vapaasta tahdostaan harrastavat ovat voineet palata autenttiseen lehdistön maailmaan, joka usein kertoo kustakin aikakaudesta yksityiskohtaisesti, herkästi ja monipuolisesti.

Jokainen mikrofilmejä ja -kortteja kirjaston tiloissa käyttänyt tietää kuitenkin, miten vaivalloista erityisesti suurikokoisten sanomalehtien selaaminen voi olla. Monen tutkijan työvuosista merkittävä osuus on tuhraantunut silkkaan kammen vääntöön ja mikrofilmirullien vaihtamiseen. Se on ollut tutkijan näkökulmasta ajan tuhlaamista, jonka takia tulosten valmistuminen on lykkääntynyt joskus vuosikausia. Vielä suurempi ongelma on ollut se, että mikrofilmit eivät ole tarjonneet vähäisiäkään hakutekniikoita; jokainen kirjain, sana ja lause täytyi poimia näyttöruudulta omin silmin. Valtavasti yksityiskohtia on aina jäänyt huomaamatta ja tutkimatta, koska käytännössä ei ole mahdollista käydä omin silmin läpi kaikkia mahdollisia lehtiä sivu sivulta.

Ongelmaan on kuitenkin ratkaisu eli lehtien digitointi siten, että sisältö muuttuu samalla haettavaksi niin, että hakujärjestelmä poimii tiedontarvitsijalle kaikki sivut, joilta löytyy haluttu merkkijono, vaikkapa ”Jean Sibelius”. Suomessa sanoma- ja aikakauslehtien digitointi on tehty Kansalliskirjastossa, jonka Mikkelissä sijaitseva konservointilaitos on hyvää vauhtia muuttanut lehtien hauraat sivut

internetin kautta kenen tahansa kotona tutkitavaksi aineistoksi. Aivan kaikkia lehtiä ei vielä ole kyetty digitoimaan, eivätkä uudemmat lehdet ole tekijänoikeudellisista syistä verkon kautta käytettävissä, vaan niitä täytyy mennä tutkimaan yliopistokirjaan, jossa tarvittavat päätteet löytyvät. Suomessa on kyetty Opetus- ja kulttuuriministeriön tuella neuvottelemaan tekijänoikeusjärjestöjen kanssa sopimus, jonka perusteella vapaasti selattava aineisto ulottu nyt jo vuoteen 1939. On todennäköistä, että myös 1940- ja 1950-luvut tulevat lähivuosina käyttäjien ulottuville.

Kansalliskirjaston digitoitujen lehtien palvelu on osoittautunut erittäin suosituksi ja paljon käytetyksi. Tätä kirjoittaessani palvelu osoitteessa digi.kansalliskirjasto.fi tarjoaa 6,1

miljoonaa hakuun digitoitua lehden sivua, eri lehtiä on mukana 685 nimekettä. Kaikkiaan palvelussa on jo 22 miljoonaa sivua, lehtien lisäksi kirjoja, pienpainatteita, nuotteja ja karttoja. Valokuvat eivät sen sijaan kuulu tämän arkiston tarjontaan, niitä kannattaa etsiä kirjastojen, museoiden ja arkistojen yhteisen FINNA.FI-palvelun kautta.

Kansalliskirjaston digipalvelu on maksutonta ja se on avoinna kaikille kiinnostuneille. Palvelun sisältöä voi vapaasti kopioida yksityiseen käyttöön, vaikka osa palvelun sisällöstä on edelleen tekijänoikeuden suojaamaa ja sen julkaiseminen on siksi luvanvaraista. Kun seuraavan kerran ryhdyt tutkimaan mitä tahansa sukututkimusaiheista kohdetta, älä missään tapauksessa unohda tätä palvelua.

Kirjapoimintoja

Teksti | Heikki Poroila (S 1528)

Stenroth sukuseuran eläköityneet aktiivit eivät laiskottele laakereillaan, vaan ilahduttavat vanhoista asioista kiinnostuneita jatkuvasti uusilla julkaisuilla. Tällä kerralla asialla ovat olleet aiempi puheenjohtaja **Marjatta Salonen** (K 282) sekä aiempi puheenjohtaja, sihteeri, päätoimittaja jne. **Timo Siukonen** (H 826)

Cleve, Nils

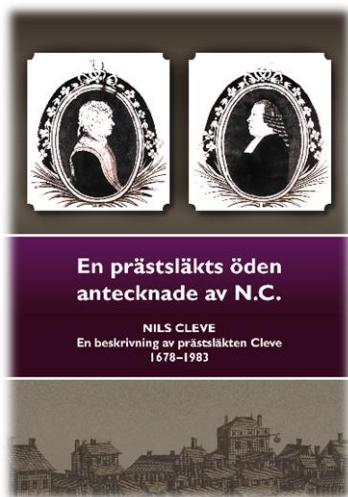
En prästsläkts öden antecknade av N.C. : En beskrivning av prästsläkten Cleve 1678–1983 ISBN 978-952-94-4356-7 (painettu), ISBN 978-952-94-4357-4 (PDF)

Marjatta Salonen ja Mirja Saari ovat tehneet kulttuuriteon ja toimittaneet 139-sivuiseksi kirjaksi **Nils Cleven** (1905–1988) kokoaman Cleve-suvun historiikin vuosilta 1678–1983. Cleve alkoi tutkia sukuaan vuonna 1971 jäätyään eläkkeelle valtionarkeologin virastaan. Tuloksena oli kuusi koneella kirjoitettua vihkosta, joista viimeinen, Epilog, sisältää Nils Cleven omat muistelmat. Käsillä olevalla julkaisulla on haluttu varmistaa, että Cleven selvitykset ovat kaikkien kiinnostuneiden ulottuvilla. Kirjoituskoneversion levikkiä ei enää tiedetä.

Clevejen pappissuvun kantaisänä pidetään lasimestari **Niklas Cleveä**, joka tuli Viipurin 1678 tai 1679 osallistuakseen linnan korjaustöihin. Mielenkiintoista on, ettei Niklas Cleven taustasta tiedetä muuta, kuin että hän oli opiskellut Norjassa. Hänen pojastaan Joachim Clevestä tuli Pielisjärven kirkkoherra, josta alkavat suvun kirkolliset tehtävät. Myös kaksi seuraavaa sukupolvea tarjosivat Joachim Cleve -nimisen papin Padasjoella ja Rantasalmella. Oman vihkon sai myös Otto Henrik Cleve (1826–1881), joka toimi teologian lehtorina Jyväskylän lyseossa. Kaksi Otto Henrikin poikaa toimi pappina Ylihärmässä ja Sulkavalla. Nils Cleven omat muistelmat ovat jopa mielenkiintoisemmat kuin pappisedeltäjien esittelyt, mutta kokonaisuudessaan selvitys on korkealaatuista tutkijan

tekstiä. Viehättävän kokonaisuuden kruunaa Nils Cleven tuotannon bibliografia.

Tiettävästi Clevet eivät ole sukua Stenrotteille, mutta koska lasimestari Cleven taustaa ei tunneta, kaikki on mahdollista. Niin tai näin, tällaiset sukuhistoriikit maistuvat varmasti monelle, oli kyseessä oma tai jonkun muun suku.

Salonen, Olavi

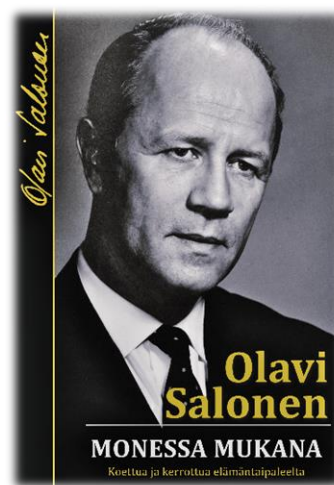
Monessa mukana : Koettua ja kerrottua elämäntaipaleelta / Kirjaksi saattaminen ja taitto Marjatta Salonen. – 2022. – ISBN 978-952-94-5847-9 (PDF) <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/343049>

Olavi Salonen (1914-1998) on suomalaisittain merkittävän uran yhteiskunnallisena toimihenkilönä tehnyt toimija, jonka muistelmat tuovat valoa sekä tuttuihin että vähemmän tunnettuihin tapahtumiin. Salosen elämäntyön ytimessä oli E-osuuskauppaliike OTK, jonka palveluksessa hän toimi vuosina 1934-1978 jääden eläkkeelle konsernin varapääjohtajana. Suurelle yleisölle tunnetumpi on hänen toimintansa teollisuusministerinä sekä Rafael Paasion että Ahti Karjalaisen hallituksissa vuosina 1966-1968 ja 1971. Myös toiminta Outokumpu Oy:n hallintoneuvostossa 1966-1983 lienee monilla tiedossa.

Salonen oli omana aikanaan ns. isokenkäinen, joka joutui voimakkaiden mielipiteidensä takia myös kiistoihin, erityisesti MTK-laisten tahojen kanssa. Muistelmat tarkastelevat ymmärrettävästi tapahtumia Salosen omasta

näkökulmasta, mutta mitenkään yksisilmäisesti hän ei tapahtumista kerro. Salosen kertomus päättyy Mauno Koiviston presidenttikauteen. Ainakin Suomen poliittisesta historiasta kiinnostunut lukee Salosen muistelmat mielellään, niin paljon uusia näkökulmia hän pystyy yleisesti tunnettuihinkin tapahtumiin tuomaan.

Kirjasta ei käy ilmi, miksi Olavi Salosen muistelmat pääsevät julkisuuteen vasta nyt. On vaikea uskoa, ettei Salonen olisi löytänyt kustantajaa teokselleen, jos olisi sellaista toissaan etsinyt. Mutta on hienoa, että Marjatta Salonen on appensa muistelmat toimittanut ja julkaissut meille kiinnostuneille.

Siukonen, Timo

Hyvästi Ruovesi! : Siukokset lähtivät, Siukola jäi. – 248 s. – 2021. - ISBN 978-952-94-4701-5.

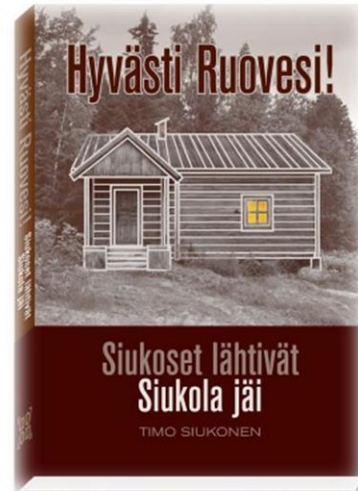
Timo Siukonen tunnetaan ahkerana tutkijana ja tietokirjoittajana. Tuore ns. musiikki-Siukosten sukua laajasti esittelevä teos on hyvä esimerkki siitä, miten valtavan määrän useimmille uutta informaatiota voidaan koota aivan normaalin kokoiseen kirjaan. Kirjoittaja on rakentanut sukukertomuksen uudella tavalla, jota hän itse kuvaa tiimalasin muodolla. Viisi sukupolvea on ennen **Fredrika** ja **Herman Siukosta**, viisi sukupolvea heidän jälkeensä, kaikki seikkaperäisesti käsiteltyinä, mutta ei joka suuntaan rönsyillen.

Kirjassa on runsas kuvitus ja erikoisuutena pelkästään tätä julkaisua varten tuotettuja

piirroksia, karttoja ja taulukoita, kaikki erittäin selkeästi graafikko Keijo Halttusen toteuttamina. Kirjoittaja on myös uskaltanut reippaasti tavanomaisen sukukronikoinnin ulkopuolelle pohtimalla ihmisen evoluution, musikaalisuuden ja sen periytyksen kaltaisia suuria kysymyksiä. Tätä lukija arvostaa suuresti ja heittäytyy mielellään mukaan pohdintoihin.

Kriittisesti Timo Siukonen pohtii myös sitä, millä oikeudella ylipäätään puhutaan musiikkisuvuista ja Siukosten kohdalla erityisesti, kun tunnetuimmat muusikot kuitenkin löytyvät vasta 1900-luvun puolelta. Itse hyväksyn tämän määrän ongelmitta, onhan sen tukena pitkä luettelo tunnettuja ja vähemmän tunnettuja muusikoita kuten Wilho ja Leena Siukonen, Jussi ja Antti Siirala sekä Laura Mikkola. Kirjaa voi lämpimästi suositella

suomalaisuuden ja musikaalisuuden historiasta kiinnostuneille avoimille mielille.

Stenrothien suvussa tapahtunutta

O n n i t t e l e m m e !

Timo Siukonen
70 vuotta! 25.1.2022
(Kvartetto H 826)

O t a m m e o s a a !

Kylli Pihlajamäki
27.5.1925–2.12.2021
(Intermezzo 1337)

<https://www.hs.fi/muistot/art-2000008533770.html>

Palautusosoite
Theo von Bell
Joukahaisentie 23
04230 KERAVA

Posti Green

Stenroth-tuotteita vielä saatavana!

- **Stenroth-viiri ja standaari**

Muutamia kappaleita vielä saatavana, hinnat 90 ja 30 euroa + toimituskulut

- **Sukukirjoista** löytyvät lähetettäväksi asti *Intermezzo* (25 € + 6,90 € Postille) sekä Katarinan ja Henrikin *Kvartetot* (á 15 € + 6,90 Postille)

Tilaukset Theo von Bell –
theo.bell@bastu.net tai Joukahaisentie 23,
04230 KERAVA

Etkö saanut uutta numeroa kotiin postitettuna?

Jos et saanut, et ole seuran jäsen tai et ole maksanut vuoden 2022 jäsenmaksua edes karhuamisen jälkeen. Tämä on uutta todellisuutta, sillä taloudellisista syistä seura ei enää jatkossa tarjoa maksullisia palveluksia niille, jotka eivät maksa jäsenmaksuaan.

Mutta eipä hätää, jäsenmaksun maksaminen on edelleen yhtä helppoa kuin ennenkin! Näillä tiedoilla se onnistuu. Samalla jäsenyys jatkuu, taloudenhoitaja ilahtuu ja jos paperista lehteä on vielä jäljellä, sitä voi sähköpostitse kysellä Theo von Belliltä (theo.bell@bastu.net).

Jäsenmaksu 20 euroa – Pankkitili FI32 3131 3001 2465 94 – Viitenumero 202205315

Jäsensihteeri Theo ilahtuu myös suuresti, jos ilmoitat hänelle sähköpostiosoitteesi ja kerrot myös, jos se jostain syystä muuttuu. Sama koskee kotiosoitteen muuttumista. Muuttaa saa, mutta uusi osoite täytyy kertoa jäsensihteerille, jos häneltä haluaa postia jämäptisti kotiin toimitettuna. Kiitos!